

opusdei.org

Dopis od preláta (únor 2015)

Prelát nás vyzývá, abychom 'vytvářeli rodinu' okolo sebe a praktikovali ctnost lásky. Mluví také o 85. výročí okamžiku, kdy sv. Josemaría pochopil, že Opus Dei je pro ženy i muže.

12.02.2015

Nejdražší, ať mi Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

Krok za krokem procházíme těmito měsíci tolik bohatými na významná – dalo by se říci též kulatá – výročí

našeho Díla, za která Bohu vzdáváme díky a která nám pomáhají myslet na to, že všechny a všichni jsme Církev, jsme Opus Dei.

Za několik dní to bude 85 let od chvíle, kdy náš Pán dal svatému Josemaríovi pochopit, že Opus Dei je také pro ženy, stejně jako pro muže. ***Nemyslel jsem si, že v Opus Dei budou ženy***, napsal náš zakladatel v jednom dopise určeném speciálně jeho dcerám. ***Ale onoho 14. února 1930 Pán způsobil, že jsem pocítil to, co zažívá otec, který už další dítě neočekává, ve chvíli, kdy mu je Bůh najednou pošle. A od té doby mám za to, že jsem povinen chovat k vám větší lásku: vidím vás, jako matka vidí své malé dítě¹***. A mohu dodat, že každý den z jeho duše vycházela veliká vděčnost vůči jeho dcerám.

Kolik díky, opakuji, vzdával náš Otec Bohu za toto božské světlo, které se

rozžalo s přítomností žen v Opus Dei!
Jak říkal při jiných příležitostech,
***Dílo by opravdu bývalo, bez této
výslovné Pánovy vůle (...), zůstalo
jednoruké².***

Ve svém apoštolském listě o
důstojnosti a poslání žen se sv. Jan
Pavel II. věnuje uvažování o
vznešeném okamžiku Zvěstování.
«Když se „naplnil čas – říká –, *poslal
Bůh svého Syna, narozeného z ženy*".
Těmito slovy v *listě Galatánům* (4, 4)
spojuje apoštol Pavel dvě základní
složky, které zásadním způsobem
určují naplnění tajemství, „předem
stanoveného v Bohu" (srv. Ef 1, 9).
Syn, Slovo soupodstatné s Otcem,
rodí se jako člověk z ženy, když se
„naplní čas". Tato událost vede ke
klíčovému bodu dějin člověka na
zemi, chápaných jako dějiny spásy. Je
významné, že apoštol nenazývá
Kristovu Matku jejím vlastním
jménem „Maria", ale definuje ji jako
„ženu". To je v souladu se slovy

protoevangelia v knize Geneze (srv. 3, 15). Právě ona „žena“ je přítomna v ústřední události spásy, která rozhoduje o „naplnění času“. Tato událost se uskutečňuje v ní a jejím prostřednictvím (...). Tímto způsobem „plnost času“ dává najevo i neobyčejnou důstojnost „ženy“»³.

Dcery moje, tyto úvahy nemají být laskavostí, ale hlubokým pozváním, abyste se zamyslely nad svou důležitostí pro Církev, a zároveň výzvou, abyste dbaly na svoji každodenní věrnost.

Svatý Josemaría si tuto skutečnost velmi uvědomoval. V jednom dopise roku 1965 nám říkal: ***nějakým způsobem můžeme říci, že v Nejsvětější Panně se uskutečňuje, ve vynikajícím stupni, úloha, kterou Bůh v dějinách spásy přidělil ženě: její specifický přínos pro spoluvykoupení.*** A na adresu svých dcer v Opus Dei i obecně na

adresu křesťanských žen dodal: ***v Naší Paní máte vzor a pomocníci, abyste pozvedaly svoje talenty a přirozené činnosti na rovinu milosti, svou vlastní úlohu v rodině a ve společnosti proměňovaly v božský nástroj posvěcení v rámci zvláštního poslání v lůně Církve: v té míře, v jaké osobně odpovídáte na milost, máte účast na výjimečnosti a prvenství, kterým Bůh okrášlil svoji Matku⁴.***

Ráz křesťanské rodiny spojené nadpřirozenými pouty – týkající se každé a každého z nás – vyniká v Díle díky nezastupitelné roli mých dcer. Byla to výslovná Boží vůle, abychom v Prelatuře Opus Dei kráčeli ženy a muži, s naprostou odděleností v tom, co se týká formačních prostředků a apoštolátů, ale s plnou jednotou – duchovní, morální a právní – s viditelným základem v prelátovi, Otci této duchovní rodiny. ***Když tvoříme***

jediný domov – vysvětloval sv. Josemaría –, *máme v Díle jediný hrnec, z kterého si každý bere podle potřeby*⁵. A proto, ačkoliv v těchto rádcích pojednávám zvláště o roli ženy v Církvi a ve společnosti, platí tyto úvahy, *mutatis mutandis*, také pro muže.

Všichni jsme byli povoláni, abychom usilovali o plnost křesťanského života podle okolností, ve kterých se Bůh obrací na každého z nás. Ať v apoštolském celibátu nebo v manželství, naše odpověď Bohu má být vždy úplná. V tomto mariánském roce Díla jsem vás pozval, abyste se utíkali ke Svaté rodině z Nazareta a modlili se zvláště za rodiny na celém světě. **Nazaretská rodina** – říkal papež v jedné ze svých katechezí na toto téma – **nás zavazuje k objevu povolání a poslání rodiny, každé rodiny. A jako je tomu během těchto třiceti let v Nazaretu, tak to může být také u nás, totiž činit**

normálním lásku a nikoli nenávist, činit obvyklým vzájemnou pomoc, nikoli lhostejnost či nevraživost⁶.

Bůh si přeje, aby v každé rodině – přirozeného či nadpřirozeného původu – vládla vždy velkorysost, ze které vyvěrá harmonie a pokoj. Když se takto bude v každé rodině den ze dne vytvářet prostředí Nazareta, **pokaždé když nějaká rodina uchovává toto tajemství, byť na periferii světa, působí tajemství Božího Syna, tajemství Ježíše, který nás přichází spasit. A přichází zachránit svět. A to je velké poslání rodiny: dělat místo Ježíšovi, který přichází, přijímat Ježíše do rodiny v dětech, v manželovi, v manželce, v prarodičích... Ježíš je tam. Přijímat, aby se v rodině duchovně rostlo⁷.** A také, analogicky, ve velké rodině Církve.

Rodina založená na přirozených poutech má jako svůj základ manželství, stabilní a definitivní situaci mezi mužem a ženou za účelem splnění Božího příkazu při stvoření⁸. Pro pokřtěné, jak dobře víme, je navíc manželství svátostí: kanálem, jímž proudí k manželům specifická stavovská milost, obrazem jednoty Krista a jeho Církve⁹. ***Proto stále myslím – píše náš Otec – s nadějí a s láskou na křesťanské domovy ve všech rodinách, které vyklíčily ze svátosti manželství, které jsou zářivými svědectvími onoho velkého božského tajemství – sacramentum magnum! (Ef 5, 32), velké svátosti – spojení a lásky mezi Kristem a jeho Církví.***

Musíme se namáhat, aby se tyto křesťanské buňky společnosti rodily a vyvíjely s touhou po svatosti, s vědomím, že počáteční svátost – křest – už uděluje všem křesťanům božské poslání, které

každý má naplnit na své vlastní cestě¹⁰.

Sv. Josemaría dával manželům rady pocházející z jeho zkušeností a jeho kněžské služby. Při jedné příležitosti v odpovědi na otázku, která mu byla položena v Buenos Aires,

povzbuzoval: ***Mějte se opravdu rádi! (...). Rozhodně se před dětmi nikdy nehašteřte. Protože děti si všeho všímají a potom si utvářejí soud. Nevědí, že sv. Pavel napsal: qui iudicat Dóminus est (1 Kor 4, 4), že je to Pán, kdo soudí.***

Ustanoví se za pány, ačkoli mají tři nebo čtyři roky, a myslí si: máma je špatná, nebo táta je špatný – je to strašný zmatek, ubohá stvoření! Nevyvolávejte tuto tragédii v srdcích svých dětí. Čekejte, buďte trpěliví, a potom se hádejte, když děcko spí. Ale jenom trošku, s vědomím, že pravda není na vaší straně¹¹.

Všichni můžeme přijmout za své tyto rady, které pomáhají zachovávat bratrské soužití s ostatními lidmi. ***Je třeba strčit svou povahu do kapsy*** – říkával s humorem náš Otec –, ***usmát se – z lásky k Ježíši Kristu – a zpříjemňovat život těm, kdo jsou nám blízko***¹². Není nic překvapivého na tom – jsme lidé, ne čistí duchové –, že občas ujede příkrá nebo zlostná reakce, ovoce osobní pýchy, schopná narušit soužití mezi lidmi. Ale máme po ruce řešení: umět se omluvit, dát najevo, že je nám líto, že jsme někoho zarmoutili. Pokud nás někdo urazil, odvrhněme s Pánovou pomocí rozhodně ze svého srdce jakoukoli zášť: vyhněme se tomu, aby se usadily škodlivé zárodky, které by kazily vztahy s druhými.

Pán je v této věci velmi jasný, jak říká evangelium. *Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: „Nezabiješ.“ Kdo by zabil, propadne soudu. Ale já vám říkám: Každý, kdo se na svého bratra*

hněvá, propadne soudu; kdo svého bratra tupí, propadne veleradě; a kdo ho zatracuje, propadne pekelnému ohni. Přinášíš-li tedy svůj dar k oltáři a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit se svým bratrem, teprve potom přijď a obětuj svůj dar¹³.

Božská ctnost lásky – která v sobě zahrnuje zároveň lidskou něhu – nás povede, abychom stále mysleli na druhé, a ne sami na sebe. Sv.

Josemaría velmi výmluvně vyjádřil ideál Božího dítěte takto: ***stát se kobercem, po němž by se ostatním měkce kráčelo.*** A hned dodával: ***nemám v úmyslu říci jen nějakou hezkou frází. Ta se musí stát skutečností! Je to náročné, tak jako je náročná svatost, ale je to snadné, protože svatost, opakují, je dosažitelná všem¹⁴.***

Výročí 14. února roku 1930 nám připomíná nepostradatelný přínos, ke kterému jsou ženy povolány v prostředí rodiny, v místech, kde pracují, v pracovních a společenských sdruženích, na nichž se podílejí. Možná si to ani neuvědomujete, dcery moje, ale váš způsob vystupování ve společnosti – slušný a elegantní vzhled, dobré způsoby v jednání s druhými, váš úsměv –, stejně jako čistota a upravenost domu, ohromně přispívá k tomu ukázat druhým, jakým zázrakem je považovat se za Boží děti. Tak do všech míst přinášíte onu *líbeznu vůni Kristovu*¹⁵, poznávací znamení křesťanů.

*Podívejte se, jak se milují!*¹⁶, říkali pohané, když pozorovali, s jakou láskou spolu jednají první křesťané. Také nyní je třeba, aby bylo poznat, že se milujeme a že milujeme všechny lidi, s nimiž jsme ve styku. Dejme si více záležet v tomto

mariánském roce věnovaném rodině na detailech laskavého a pozitivního soužití s ostatními lidmi ve všech prostředích, vlastním domovem počínaje. Je velmi důležité, aby se každá a každý snažil *vytvářet rodinu* okolo sebe. Pokud jsme v kontaktu s Marií a Josefem, naučíme se tolika detailům, které zdokonalí ta dobrá nadání, která Pán vložil do našich duší.

Další výročí, které oslavíme v ten samý den – založení Kněžské společnosti svatého Kříže – nám též mluví o ochotě s radostí se roztrhat, abychom životy druhých učinili pokojnými a radostnými. V Opus Dei, jak neúnavně opakoval sv. Josemaría, ***jsme všichni rovnocenní. Je zde jen jeden praktický rozdíl: kněží mají větší povinnost než ostatní, aby své srdce rozprostřeli na zem jako koberec, aby jejich bratři mohli kráčet po měkkém (...). Musejí být pevní, mírní, láskyplní, radostní;***

speciální služebníci – vždy s klidem a radostí – Božích dětí v jeho Díle¹⁷ a všech duší. Za každé situace a okolností, které je potkají, jsou nástroji jednoty.

Nechám stranou zmínku o dalších liturgických a rodinných oslavách, které připadají na tento měsíc: začátek postní doby, výročí božského výroku – *láska jsou činy, ne sladká slova* – který náš Otec zaslechl v hloubi své duše 16. února 1932¹⁸, výročí udělení *decrétum láudis* Dílu Svatým stolcem roku 1947 ... Každá a každý z nás si z nich můžeme něco odnést pro osobní chvíle modlitby. Mohl bych vám dodat mnoho detailů, jak se sv. Josemaría staral o udržování domova v Díle, uvedu pouze jeden z nich.

Když se jeho dcery přesunuly do Japonska, aby tam zahájily apoštolskou práci mezi ženami, zatímco pluly směrem k onomu

souostroví, on je v každé chvíli provázel ve svých modlitbách a myšlenkách. V jeho dopisech vikářům, když se začínala práce v různých zemích, byl vždy přítomný jeho zájem na tom, aby tam dorazily ženy z Díla: snaž se připravit cestu – říkával každému z nich –, aby tam brzy mohly začít tvé sestry: tak bude také tam Opus Dei kompletní.

Nedovedu přesně říci, proč mě náš Otec vzal, když zrovna tam nikdo nebyl, do nově zbudovaných prostor pro administraci, prvních, které jsou v budovách Villy Tevere. Nabyl jsem dojem, že nám chtěl ukázat, že aby vše dobře fungovalo, to nejprvořadější – hned po svatostánku – jsou v centrech vždy jeho dcery. Byl evidentní ten rozdíl v jeho zájmu o to, aby v administraci bylo vše perfektně dokončeno, ve srovnání s částmi obývanými jím a jeho syny.

Když se budeme modlit za osobu a úmysly Svatého Otce, mějme na paměti konzistoř a jmenování nových kardinálů, které Papež František ohlásil na tento měsíc. V této modlitbě prostě za všechny spolupracovníky papeže a buďte velmi spojeni s mými úmysly.

Se vší láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. února 2015.

1 Sv. Josemaría, *Dopis 29-VII-1965*, č. 2.

2 Sv. Josemaría, *Poznámky z rodinného setkání*, rok 1955.

3 Sv. Jan Pavel II., apoštolský list *Mulieris dignitatem*, 15-VIII-1988, č. 3-4.

- 4 Sv. Josemaría, *Dopis 29-VII-1965*, č. 3.
- 5 *Tamtéž*, č. 2.
- 6 Papež František, Promluva při generální audienci, 17-12-2014.
- 7 *Tamtéž*.
- 8 Srv. *Gn* 1, 26-28.
- 9 Srv. *Ef* 5, 31-32.
- 10 Sv. Josemaría, *Rozhovory*, č. 91.
- 11 Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného setkání, 23-VI-1974.
- 12 Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného setkání, 4-VI-1974.
- 13 *Mt* 5, 21-24.
- 14 Sv. Josemaría, *Výheň*, č. 562.
- 15 *2 Kor* 2,15.

16 Tertulián, *Apologeticum* 39, 7 (CCL 1, 151).

17 Sv. Josemaría, *Dopis 8-VIII-1956*, č. 7.

18 Srv. Sv. Josemaría, *Cesta*, č. 933.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-unor-2015/> (01.04.2026)